

Thả Tui Ra Khỏi Búp Bê Tênh Dục!

Contents

Thả Tui Ra Khỏi Búp Bê Tênh Dục!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	24
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	31
13. Chương 13: Phiên Ngoại	34

Thả Tui Ra Khỏi Búp Bê Tênh Dục!

Giới thiệu

Tên gốc : Bả ngã tòng sung khí oa oa lý phóng xuất khứ! (!)Thể loại : Tình hữu độc chung, âm thoa dương thác,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-tui-ra-khoi-bup-be-tenh-duc>

1. Chương 1

Tạ Lê là một sinh viên tiêu chuẩn.

Một thanh niên phi thường có tiền đồ chỉ cần thả vào xã hội liền có thể nhanh chóng trở thành một đại gia đẹp giai cường đại.

Ngày đó cậu thu xếp ổn thoả hành lí, chuẩn bị tất cả những chuyện phải chuẩn bị ở bên Mĩ xong xuôi, vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi đăng kí, kết quả radio lại thông báo máy bay trễ giờ.

Sau đó điện thoại của cậu nhận được một tin nhắn, mở ra xem, là tên bạn đồng dạng xuất sắc nhưng lại có thuộc tính thối tha 100+ không chỉ có vấn đề nhân phẩm mà còn đủ loại vấn đề bla bla bắt đầu khoe

khoang bài kiểm tra của hắn lần này thậm chí còn cao hơn Lê Tân kể lúc nào cũng dẫn đầu một bậc

Cậu bình tĩnh nheo mắt, thu điện thoại, chuyển chế độ im lặng.

Mình là một tiên sinh lịch thiệp, không tranh cãi với hắn.

Phải không?

Đàm Tự Thần cầm chìa khoá xe đi về phía nhà mình.

Vừa rồi có người gọi điện cho y báo búp bê tên d*c y đặt hàng đã tới, được giao tới tận cửa.

Y ngâm nga hát, hiển nhiên tâm tình tốt cực kì.

Rẽ vào một khúc ngoặt cuối cùng, y nhìn thấy nhân viên chuyển phát cầm một bưu kiện siêu dài siêu lớn đang đứng chờ. Thấy y đến, nhân viên chuyển phát cao giọng cười nói, “Đàm tiên sinh~”

Đàm Tự Thần gật đầu.

Lúc kí nhận, nhân viên chuyển phát nhin không được hỏi, “À...Xin hỏi rốt cuộc bên trong là đồ gì vậy?”

Bút kí tên mực đen trên bưu kiện dùng loại “Xoẹt” một tiếng.

Đàm Tự Thần ngẩng đầu, ánh mắt cao thâm nhìn hắn, không nói gì.

(Quả nhiên là Đàm tiên sinh a, toàn thân toả ra khí chất thần bí không thể suy đoán!)

Nhân viên chuyển phát hăm mộ nhin không được thét chói tai trong lòng.

Đến khi nhân viên chuyển phát rời đi, Đàm Tự Thần xé mở một góc bưu kiện, tiếp tục lộ ra biểu tình ý vị thâm trường, sau đó đi vào phòng.

Ngay tại thời điểm này, máy bay đã đi được nửa đường, một nữ tiếp viên hàng không không cẩn thận đánh đổ cà phê lên người vị phu nhân ngồi ở phía đối diện. Lập tức vị phu nhân kia nổi bão, “Cô có biết bộ trang phục này của tôi quý thế nào không hả! Phục vụ kiểu gì đây! Tôi phải kiến nghị cô...”

Mọi người thấy náo nhiệt bắt đầu vây xem. Nữ tiếp viên hàng không kia phồng chừm là nhân viên mới, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, đối mặt với vị phu nhân muốn gây sự cô cơ hồ sắp khóc tới nơi.

Tạ Lê nghĩ nghĩ, sau đó đứng dậy.

“Chị à, chị cầm lấy giấy ăn này đi, lau trước đã, cẩn thận cảm mạo” Cậu mỉm cười thân thiện với vị phu nhân nhìn tuổi không nhỏ gì cho cam, sau đó động tác tao nhã chùi giấy qua.

Tạ Lê nói ngoại ngữ hết sức thuần thục lưu loát, hơn nữa còn cố tình nói chậm rãi, chất giọng điềm đạm ôn nhu khiến đám đông có ý xấu cũng an tĩnh lại.

Phu nhân vừa lòng tiếp nhận, “Vừa rồi chỉ mải tức, quên cả lau”

(Quả nhiên phụ nữ có tuổi là phải áp dụng đại chiêu....(o))

Tạ Lê nghĩ vậy, lại bày ra vẻ mặt có lỗi như thể thực ra cậu mới là người đánh đổ cà phê, “Ừm, chị xem, trang phục của chị bị dính bẩn ở những chỗ khuất khó thấy, chỉ cần tiến hành xử lý đơn giản, sẽ không ảnh hưởng đến.... vũ hội của chị. Chúng ta đừng tiếp tục trách cứ người tiếp viên hàng không này nữa, được không?”

“Sao?” Vị phu nhân bắt đầu thấy hứng thú với Tạ Lê, “Làm thế nào cậu biết tôi chuẩn bị tham gia vũ hội?”

Tạ Lê không nóng vội trả lời, cậu ngừng lại một chút, mới nói, “Dựa vào trang phục của chị. Tuy chỉ là sườn xám, nhưng qua bàn tay tỉ mỉ thiết kế của nhà thiết kế nổi danh Marbos, chất liệu và kiểu dáng đều là đẳng cấp số một” Cậu giả hoạt cười, “Đồng thời cũng vô cùng đặc sắc. Trang phục tuyệt vời như vậy hẳn không thể chỉ dùng để tham dự một buổi vũ hội gia đình nho nhỏ.”

(Khen tui đi khen tui đi, vì tui chính là một thân sĩ học rộng tài cao....)

“Chính xác! Cậu đúng là một đứa nhỏ học rộng tài cao” Dọc đường đi bà vẫn chưa gặp được một người có thể cùng chung tiếng nói, toàn là một đám rừng rú kém hiểu biết. Nhưng đứa nhỏ này lại rất đáng yêu, hơn nữa còn có diện mạo dễ nhìn rất hợp khẩu vị bà...Vị phu nhân hết giận, sau đó bắt đầu nói chuyện thoải mái với Tạ Lê.

Kết quả là, một trò hề vì sự lao động cố gắng không ngừng nghỉ của Tạ Lê đã được giải quyết xong, hơn nữa lại càng củng cố hình tượng “Tiên sinh lịch thiệp” của cậu với mọi người xung quanh.

(Thấy không, đây chính là tác phong của một vị thân sĩ chính thống!)

Tạ Lê bên ngoài bình tĩnh bên trong ha ha cười.

Đàm Tự Thần đóng cửa, dùng rất nhiều sức đóng.

Y bắt đầu bóc bưu kiện, không ai ngờ người cường đại đạt tới cấp bậc “Đại thần” như vị này, ánh mắt cư nhiên lại có thể lấp lánh ánh sao, hình tượng coi như bị huỷ trong phạm vi mười tám dặm.

Y cong khoé môi.

Bên trong hộp, là một người vô cùng xinh đẹp.

Được rồi, kì thực đây chính là một thứ đồ không hài hoà mọi thanh niên đều tha thiết ước mong tiết kiệm đủ tiền để mua.

Cậu hiểu mà.

Trên thực tế, Đàm Tự Thần không phải trạch nam của đồng nam, cũng không phải xx nam hay XXX nam. Y là tổng giám đốc của một công ty.

Một tổng giám đốc một bộ cứng ngắc lạnh như băng, vẻ mặt nghiêm túc tác phong cẩn thận tỉ mỉ.

Trong công ty y, cơ hồ không có một nhân viên nào dám nhàn hạ, nguyên nhân là....Phía dưới là một đoạn hết sức tàn nhẫn, vẫn là nên bỏ qua đi thôi.

Nhưng trên đời này lại tồn tại một loại sinh vật.

Bọn họ tên là M. Bị ngược đến thê thảm vẫn còn ngoe nguẩy mê mẩn đối phương.

Chuyện khiến người ta khó có thể chấp nhận được chính là, dưới sức mạnh vô hình của Đàm Tự Thần, toàn bộ nhân viên công ty cùng với nhân viên khuôn vác, nhân viên chuyển phát, nhân viên XXX, nhân viên XXXX... của các công ty chung quanh, đều bị đồng hoá.

Vì thế mặc danh kì diệu y liền có một đồng fan.

Nếu để cho đám fan của y nhìn đến vị sếp “Cẩn thận tỉ mỉ” kiêm “Đế vương thuộc tính 200+” của mình đang đùa nghịch một búp bê tênh đ*c, biểu tình của bọn họ nhất định phong phú phải biết.

Đàm Tự Thần vuốt cằm, nheo mắt lại.

2. Chương 2

Đàm Tự Thần đặt búp bê vào bồn tắm, đây là nghi thức đón tiếp búp bê.

Búp bê làm theo yêu cầu với mức giá trên trời, ngoại trừ cố ý bỏ đi hệ thống âm thanh, tất cả những bộ phận khác đều được mô phỏng vô cùng chi tiết tỉ mỉ.

Nghe nói ngay cả vật nhỏ bên dưới cũng được lắp đặt khéo léo để thời khắc quan trọng nảy lên chút phản ứng.

Nếu thực sự quan sát sẽ nhận ra, không chỉ mỗi lần da là được mô phỏng chân thực, sờ lên hết như của con người, mà cả khuôn mặt kia, thần kì giống y như người Đàm Tự Thần quen biết.

Đàm Tự Thần ngân nga đi lấy khăn tắm...Khăn tắm khăn tắm khăn tắm.... o

Được rồi! Y vô cùng kích động hiểu không? Bọn họ sẽ tắm uyên ương đó có hiểu không!! Về sau nhất định sẽ ném thử đủ loại!! Còn dùng cả đạo cụ nữa!! Còn cả xô xao — sau đó xô xao xô xao lại xô xao —

Suy nghĩ mở ra một cuộc sống tương lai tươi đẹp, Đàm tiên sinh bắt đầu hạnh phúc lan toả ~ Quá tuyệt!! Lúc ấy phải lên Weibo khoe khoang mới được.

Mỹ nhân siết bao kiều diễm, vô số nam tử khom lưng.

Không biết Đàm tiên sinh của chúng ta có nhớ phải mua thuốc bổ thận không nữa.

Lúc Tạ Lê mở to mắt phát hiện xung quanh người mình toàn là nước.

Cậu hồi tưởng lại vài giây trước, máy bay gặp sự cố. Tiếng phụ nữ và trẻ con hét chói tai trong hỗn loạn thực sự vô cùng khủng khiếp, rốt cuộc cậu có mang dù nhảy xuống hay không chính bản thân cậu cũng không nhớ.

Chỉ biết là lúc này đầu đau đến lợi hại.

Rơi xuống mặt biển rồi sao?

Nhưng cậu nhớ lúc gặp sự cố máy bay đâu có bay trên biển. Hơn nữa....chỗ này rất giống bồn tắm nhà người ta.

Đúng, tuy cảm giác này khiến cậu rất không thoải mái, nhưng cậu vẫn có thể nhận ra chính xác đây là bồn tắm.

Đầu óc loạn đến rối tinh rối mù, khả năng tự hồi tụt thấp đáng thương. Cậu ảo não định vươn tay vò tóc.

Vì sao tay lại không nhúc nhích được?

Tạ Lê đột nhiên nhớ tới lần trước cậu đã đọc trên một quyển tạp chí thần quái nói về “Quý áp giường”, lúc ấy Tạ Lê đã rất nhanh chóng dùng kiến thức sinh vật để giải thích hiện tượng này, chẳng lẽ giờ cậu ngủ cũng bị dính phải nó?

Sau đó, cậu nhìn thấy một nam nhân mặt lạnh bề ngoài rất được hạ thân chỉ quần mỗi cái khăn tắm bước vào. Tạ Lê linh cảm người nọ có thể là ân nhân cứu mạng của mình, vì thế mở miệng, “....”

Tạ Lê, “?”

Lại há miệng lần nữa, “...”

Sao lại thế này! Ai tới nói cho cậu biết vì có gì cậu lại không phát ra tiếng!! Dây thanh quản bị tổn thương rồi ư? Nhưng mà cổ lại không đau tí nào!

Nam nhân thông dong cởi khăn tắm trước mặt Tạ Lê, sau đó cũng ngồi xuống.

A a a a a! Tạ Lê trong lòng rơi lệ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Tuy bồn tắm này rất lớn nhưng đại ca anh không thấy tui là đàn ông sao! Cùng nhau tắm là cái thể loại gì đây!

Nam nhân đương nhiên không nghe thấy tiếng gào rú của cậu. Y cúi đầu, sau một lúc lâu, như thể mới quyết định điều gì, y ngẩng đầu lên, trên mặt đầy vẻ quyết đoán.

Hơn nữa còn mang theo một tảng ủng đỏ nhàn nhạt.

Loại cảm giác mạc danh kì diệu này rốt cuộc là sao đây! Một vạn con thảo nê mã chớp mắt chạy âm âm trong lòng Tạ Lê người vốn luôn bình tĩnh.

Sau đó người nọ vươn tay, cực kì kiên định....cầm lấy, cái phía dưới của cậu.

“...”

Tạ Lê choáng váng.

Lại chuyện gì nữa đây...

Đàm Tự Thần quay mặt qua chỗ khác, mặt càng đỏ rực lên, lẩm bầm lầu bầu nhỏ giọng nói, “Không sao, không sao, cố lên, cùng lắm chỉ là một con búp bê tênh d*c thôi, cũng đâu phải người thật”

Thanh âm tuy rằng rất nhỏ, nhưng Tạ Lê đã nghe được rồi.

Vì thế Tạ Lê luôn bình tĩnh lại hoá thân rít gào, “Sát! Anh nói cái gì! Anh mới là búp bê tênh d*c! Cả nhà anh đều là búp bê tênh d*c! Người trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh anh đều là búp bê tênh d*c!”

Mợ! Tiếng của mình đâu rồi! Trả giọng nói cho tui! Cái tên nam nhân biến thái kia mau thả....bên dưới của tui ra! Tạ Lê tức giận đỏ bừng mặt.

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu khuất nhục như này, bạn nói coi cậu ấy chịu thế nào được?

Mọi người lúc nào cũng mang ánh mắt ái mộ hoặc hâm mộ nhìn cậu, tất cả mọi người đều phi! Thường! Tôn kính cậu!

Bởi vì cậu chính là vị thân sĩ cuối cùng trên thế giới này a!!!!

Làm gì có ai đi sàm sỡ thân sĩ a!!!!!!

Thế này là phản khoa học a!!!

“Ồ?? Đàm Tự Thần huyết sáo.

“Con búp bê này quả là chân thực, còn có thể tự động ứng hồng da”

Hồng mợ anh!

“Anh bắt đầu hưởng dụng đây, bảo bối.”

Bảo bối cái đầu anh!

Đàm Tự Thần cong môi, vươn tay ôm Tạ Lê vào lòng, nắm cằm cậu, hôn lên.

Đồng tử Tạ Lê phóng đại.

Im lặng, cực kì im lặng.

Trong không khí chỉ còn tiếng mút chùn chụt khiến người ta mặt đỏ tim đập.

“Hô...hô” Đàm Tự Thần buông Tạ Lê ra, mặt đã đỏ đến tận mang tai.

Y thở dài một hơi, thanh âm từ tính ẩn ẩn cảm giác cố gắng kiềm chế, “Haiz....Vẫn không được rồi, chỉ cần tưởng tượng đến....Tiểu Lê, mình liền....không thể tiếp tục.” Y che trán, nói tiếp, “Không xong rồi, như vậy đến năm nào tháng nào mới ăn được cậu ấy....Cho dù là búp bê cũng gian nan quá....Cần bản không ngờ nổi sẽ có một ngày cậu ấy ở gần mình như thế”

“Đau đầu quá đau đầu”

Các bạn hãy tha thứ cho bạn Tạ Lê từ nãy tới giờ còn chưa lên tiếng.... Đối với một người khi phải chịu đả kích quá độ não bộ sẽ có hiện tượng tạm thời đình chỉ dây thần kinh phản ứng – gọi tắt là té xỉu. Hơn nữa người đáng thương sắp phải đối diện với những ngày tương lai u ám thì chúng ta cần phải thương cảm đồng tình.

Nhe răng cười vui sướng khi người gặp hoạ là không đúng đâu đó.

3. Chương 3

Lúc Tạ Lê tỉnh táo lại đã là buổi sáng.

Cậu cảm thấy hôm qua mình đã mơ một giấc mơ hết sức kì quặc, cư nhiên lại mơ mình biến thành búp bê tênh đ*ch, quá hoang đường. Vì thế, cậu bình tĩnh nở nụ cười.

“Tiểu Lê...chào buổi sáng” Nam nhân từ cửa bước vào, đi đến tủ quần áo chọn cà vạt.

Chào buổi sáng? Ha ha.

Ha ha, ha...

Bình tĩnh trên mặt Tạ Lê bắt đầu nứt vỡ.

Thất cà vạt xong, nam nhân tiến về phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, để lại trên mặt Tạ Lê một nụ hôn dịu dàng.

“Nụ hôn chào buổi sáng” Nam nhân mỉm cười nói.

“ ... ”

Từng mảnh vỡ của khuôn mặt Tạ Lê bắt đầu rơi rụng.

Nam nhân đi rồi.

Tạ Lê nhìn chăm chăm trần nhà xa lạ.

Một phút trôi qua.

Ba mươi phút trôi qua.

Tuy rằng cậu không cố ý giả vờ làm văn nghệ sĩ hướng lên không trung một góc 90°... Chính là bạn nghĩ coi một con búp bê tênh đ*ch chỉ biết nằm ngay đơ thì có khả năng qué gì!

Chẳng lẽ cậu phải chịu vận mệnh sống cơ khổ suốt quãng đời về sau rồi còn thường xuyên bị xôn xao – sau đó lại xôn xao xôn xao — cuối cùng tiếp tục xôn xao xôn xao xôn xao ư?!

Đã thế còn là bị một tên đàn ông!!

Nếu là một em gái mềm dịu ngọt ngào thì cậu còn miễn cưỡng chấp nhận, chứ bạn coi là một người đàn ông nam tính đường đường bị người ta đặt dưới thân thì chịu sao thấu hử giờ!

Cơ mà Tạ Lê lại là một thân sĩ.

Giáo dục gia đình đặc thù từ nhỏ đã khiến trong xương trong cốt cậu có một thứ gọi là bình tĩnh cơ trí.

Sau N phú dài đằng đẳng đại não trống rỗng xong, ánh mắt cậu từ dờ dẩn dần trở nên thâm thúy.

Biện pháp chính là....Được rồi vẫn là không nghĩ ra biện pháp làm thế nào bây giờ đây a a a khốn!

Bạn nhỏ Tạ Lê bắt đầu sống chết giãy dựa vắn vẹo, cố gắng biểu đạt ghen khuất trong lòng cậu...Tuy vắn vẹo chính là linh hồn cậu (v).

Sau đó một chuyện vô cùng kì diệu đã xảy ra.

Lăn! Lăn! Lăn: “ ... ”

Mũi cậu đột nhiên phi thẳng tới cái sàn nhà.

Tạ Lê, “?”

Sự thật hết sức chân thực chính là, cậu đã thành công chạm đất.

Nhân phẩm con người bùng nổ được cứu trợ đây sao?!

Nhưng kích động qua không lâu Tạ Lê liền mau chóng nhận ra bản thân....còn không được tính là con người.

Đây là một chuyện hết sức nghiêm túc.

Cậu không phải là người! Cậu cư nhiên không phải là người! Bạn đã bao giờ gặp người trong suốt chưa?

Còn nữa! Nói cho tui biết vì cái lông gì lại không thể lặn đi xa hơn? Vì cái lông gì không thể lặn xa ra khỏi búp bê tênh d*c!

Tạ Lê (nước mắt lưng tròng), “...”

Trung tâm thành phố.

Đàm Tử Thần lái chiếc xe đen bóng cũng tinh anh hết như vẻ ngoài tinh anh của y, dừng trước đèn đỏ.

Trong xe tràn ngập bong bóng màu hồng bung toả đầy quỹ dị.

Đàm Tử Thần tiên sinh HAPPY hết như một tiểu tử mới nếm trải tình đầu.

Nếu bạn ghé sát vào chút....Được rồi kì thực phải mở cửa sổ cách âm sau đó phi thẳng sao cho chỉ cách Đàm tiên sinh 20cm bạn mới có thể nghe được âm thanh khe khẽ.

“Ha ha ha....Hi hi hi...”

“Mình đã hôn cậu ấy! Hô hô hô...”

Đường cong khuôn mặt của Đàm tiên sinh quanh năm mặt than đột nhiên trở nên nhu hoà hơn.

Ngay cả bạn nhỏ ô tô cũng cảm thấy dường nó đang lướt đi trong mùa xuân tươi mới chớ không phải mùa

đồng buốt giá.

Bạn nhỏ ô tô, “Thiệt ầm áp (v)!”

Xuống xe, Đàm Tự Thần xoa nhẹ mặt mình một phen, sau đó lại khôi phục biểu tình BOSS cứng rắn như trước.

Tiềm năng của con người quả nhiên là vô hạn.

Y vừa bước vào đại sảnh công ty, nhân viên công tác cả đại sảnh đều run lên.

Nhân viên A, “A a a ~ Boss đã đến! Ôi muốn nhìn anh ấy quá muốn nhìn anh ấy quá! Nhưng mà sáng nay tui đứng ở cái góc này không hợp lý nếu cố tình xoay người ra nhìn anh ấy nhất định sẽ bị phát hiện QAQ!”

Nhân viên B, “Boss đứng nơi đó toả ra khí chất quân lâm thiên hạ khiến tui muốn phun máu mũi ô ô ô giấy ăn nơi nao hôm nay chọn góc độ không đúng cách anh ấy quá gần ôi chúa ơi!”

Nhân viên C, “Cái kia....Boss ngài làm rơi gì rồi kìa!”

Toàn thể nhân viên phi ánh mắt lia lịa về phía C.

C (rơi lệ), “Thực ra tui cũng không muốn nói Boss làm rơi đồ đâu...Nhưng nếu không nói cho anh ấy nhớ đồ bị bác gái lao công quét đi thì biết làm thế nào giờ!”

Đàm Tự Thần nhìn hẩn, vẻ mặt nghi hoặc, “?”

C cầm đồ vật nhét vào tay y sau đó khóc lớn trong lòng chạy mất.

Sau đó hẩn ở hành lang dành cho nhân viên bị tập thể túm lấy bà tám, “Bị Boss dùng ánh mắt lâm hạnh có cảm giác thế nào?!” , “Boss đánh rơi cái gì thế là danh sách tên hậu cung của ảnh sao (v)?”, “#%@!...”

C, “Đừng kích động, chỉ là danh sách những đồ cần mua thôi”

C, “Boss hôm nay cư nhiên lộ ra biểu tình nghi hoặc với tui hiện tại tui vẫn còn có chút không thể nào tin đầu óc thực loạn hãy để tui tĩnh lặng một chút”

Lời của C bị mọi người bỏ hoàn toàn, vẫn tiếp tục cường thế vây xem. Nghe nói bị vây xem đến ngay cả WC cũng không đi nổi.

4. Chương 4

Đàm Tự Thần về mặt == đi vào thang máy.

Tranh thủ thang máy còn chưa tới tầng cao nhất, y lấy di động lên mạng.

Chủ cửa tiệm Chúng tôi muốn “Hạnh” phúc: (^o^)/~ thân, cảm ơn đã bình chọn cho chúng tôi! Cửa hàng chúng tôi hi vọng có thể tiếp tục sản xuất những sản phẩm mới theo yêu cầu cho ngài, nếu ngài muốn mua thêm sản phẩm có thể nhận ưu đãi! Nhớ tiếp tục like nha!

Sc241798: Sản phẩm tốt lắm, tôi rất hài lòng.

Chủ cửa tiệm Chúng tôi muốn “Hạnh” phúc: Lần đầu sử dụng có nhớ đưa búp bê vào phòng tắm, sau đó tẩy sạch cho búp bê không? Phải coi nó như người yêu mà chăm sóc nhé em gái. Cơ mà em gái à em hào phóng thiệt đó ~

Đàm Tự Thần sặc, “Khụ khụ” Bởi vì sợ bị nhận ra, cho nên y đã điền giới tính nữ.

Một ngày rất nhanh đã trôi qua.

Chạng vạng lúc Đàm Tự Thần tan tầm đi ngang qua trung tâm mua sắm thì nhớ tới con búp bê kia, định vào mua vài bộ quần áo cho nó.

Y đi thẳng đến quầy bán quần áo, cô bán hàng giới thiệu cho y, nhưng y lắc đầu, cười nói, “Không cần đâu” Bởi vì không một ai hiểu biết cậu hơn y.

Vì yêu thích, những chuyện quần áo khẩu vị linh tinh chỉ là việc nhỏ.

Không biết giờ Tạ Lê ở nước ngoài sống thế nào.

Y lớn hơn cậu vài tuổi, khi trở về trường học cũ tham gia buổi lễ kỷ niệm thành lập trường y đã gặp được một người vô cùng thú vị.

Rõ ràng làm bộ thực sự rất vất vả, lại cứ cố bày vẻ nghiêm trang, nói chuyện đạo lý hệt như ông cụ.

Lúc ấy y ngẫu nhiên bắt gặp cậu sau khi diễn thuyết liền trốn vào rừng cây nhỏ sau trường học, điên cuồng đập cây miệng thì hò hét phấn nộ, liền cảm thấy có hứng thú với cậu.

Sau đó lại tiếp cận cậu, mỗi khi nhìn thấy cậu...giả vờ nguy hiểm, sẽ nhin không được nhớ đến khi cậu hoá thân rít gào, cuối cùng... trước vẻ mặt mặt danh kì diệu của đối phương, hình tượng cao lớn vĩ đại của học trưởng trong mắt học đệ bị huỷ diệt hoàn toàn.

Đàm Tự Thần, “...” Giờ hồi tưởng lại quả nhiên trứng vẫn thấy đau đau.

Kì thật Tạ Lê và Đàm Tự Thần chỉ gặp nhau vài lần ít ỏi, nhưng Đàm Tự Thần thường xuyên âm thầm đi hỏi thăm về cậu, dù sao người ta còn chưa lớn, không thể doạ chạy phải không?

Có lẽ vật nhỏ kiêu ngạo kia căn bản không biết có một vị học trưởng vẫn luôn một mực chú ý cậu? Đàm Tự Thần vuốt ve vài dẹt, tà ác cười rộ lên.

Được rồi, thực ra đây chỉ là phương pháp an ủi nội tâm không được tự nhiên của Đàm tiên sinh mà thôi.

Nhân viên bán hàng (bổ não): Đàm tiên sinh đang suy nghĩ gì vậy? Ôi ánh mắt lợi hại này... Chẳng lẽ anh ấy đang suy nghĩ làm thế nào trong vòng một ngày chiếm đoạt một xí nghiệp lớn mạnh?! Quả nhiên là Đàm tiên sinh, mỗi thời mỗi khắc đều vô cùng chuyên nghiệp, tận tụy với công việc!

Đàm Tự Thần = =: Có nên mua mấy bộ trang phục đặc biệt chơi trò “Đồng phục hấp dẫn” không nhỉ?

Chúng ta không thể không thừa nhận, lúc bạn làm bộ trưng ra vẻ mặt chính trực đến không thể chính trực hơn, nếu có giết người thì người khác nhất định cũng sẽ tin tưởng thực ra kẻ giết người là người bên cạnh bạn làm ()

Tạ Lê cảm thấy ưu đãi duy nhất khi biến thành linh hồn chính là không cần ăn uống.

Là một thân sĩ, bạn phải chú ý đến hành động của bản thân.

Phượng hoàng từ xưa đến nay nếu không phải cây ngô đồng quyết không hạ cánh, mà thân sĩ....từ khi xuất hiện đến giờ luôn có hàng hà sa số các tiêu chuẩn quy định.

Tỷ như ăn cơm, cần chú ý hoàn cảnh lịch sự tao nhã, không khí hài hoà. Nhất định phải có âm nhạc làm bạn, khăn trải bàn trắng tinh, hoa tươi toả hương thơm ngát, tất cả đồ ăn phải sạch sẽ đảm bảo.

Ở chung cùng phụ nữ thời thời khắc khắc phải chú ý “Ưu tiên phái nữ” (Lady first~), tận lực duy trì nụ cười nhàn nhạt, phải biểu hiện lễ độ ân cần với phụ nữ.

Lúc còn là nhóc con Tạ Lê đã bị ông nội vừa quạt vừa sống chết nhồi nhét mấy thứ này vào đầu, lúc chơi cùng em gái hàng xóm, bị cướp đồ này đồ nọ vẫn phải vẻ mặt run rẩy mỉm cười nói, “Không sao, cầm chơi đi” Sau đó nhìn thấy đồ vật mình yêu thương âu yếm được quảng trở về – không cần biết đã bị đùa giỡn tàn phá thành cái thể loại gì....Các bạn nghĩ thử coi tuổi thơ như vậy có phải đã bị phá huỷ nát bét rồi

không?! Đây mới thực sự là thời thơ ấu bị huỷ huỷ đến tận linh hồn! TAT

Đã thế! Làm cái gì cũng phải phi thường phi thường phi thường chậm ~ Bởi vì trên thế giới không có “Khoái sĩ” chỉ có thân sĩ! (Chắc chơi chữ từ ‘khoái’-‘nhanh’ với từ ‘thân’, mù tịt tiếng bông nên chỉ đoán được có thể T~T)

Chậm đến độ biến thành một thể loại giày vò luôn á!!!!

Cố tình trong gia tộc lại có siêu nhiều tam cô lục bà thân thích, yển hội cuồn cuộn ập tới không ngừng thế nên cơ mặt cơ thể của Tạ Lê đều được rèn luyện có khả năng thu phóng hết sức tự nhiên. = =

“ ... ”

Vì thế Tạ Lê vốn bị đủ các thể loại giày vò làm cho ngày ngày không thể ngủ ngon sa đoạ cảm thấy cuộc sống như thế này thực ra cũng không tệ lắm (v).

5. Chương 5

Ngay tại lúc Tạ Lê ăn bậy uống bạ (?) hạnh phúc không phải lo lắng gì thì đến tối thứ bảy.

Tạ Lê mơ một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ.

Trong mơ cậu bị giáo sư Lý giáo sư Vương giáo sư Lâm giáo sư đủ các loại đuổi theo, bọn họ một bên truy đuổi một bên gào, “Em Lê! Lại viết thêm một luận văn đi! Lại viết thêm một giáo trình đi! Lại viết thêm một xxxx đi!” Tạ Lê một bên chạy một bên cười đến thực vui vẻ hạnh phúc v : “Đến đi đến đi, đến bắt em đi ~” Đúng lúc này!!! Đột nhiên nhóm giáo sư hợp thể! Biến thành nam nhân ý đồ bất chính siêu cấp đáng sợ kia! Y một phát xông lên tóm được cậu sau đó ấn cậu lên tường — xôn xao — xôn xao —

“A a a a a!” Tạ Lê bừng tỉnh.

Tạ Lê, “Học học....O_o” lẽ nào mình nhanh như vậy cứ nhiên đã học được hưởng thụ?! Như thế nào có thể?!!

May là mơ, trinh tiết vẫn còn! Cậu nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực sau đó quay đầu.

Đàm Tự Thần đang nhìn cậu.

Tạ Lê >_<, “A a a a a anh ta nghe thấy mình nói sao!!”Đàm Tự Thần lấy tay nâng cằm, khoé miệng từ

từ nhếch lên, “Mua nhiều trang phục ‘đặc biệt’ như vậy, mặc bộ nào trước đây nhỉ? ư” Tạ Lê = =, “Được rồi quả nhiên không nghe thấy... Sát? Dám chơi đồng phục?! Tha mạng cho tui!! QAQ”Kì thực Đàm Tự Thần mặc chứng ám ảnh cường chế vô cùng nghiêm trọng.Vì thế y chọn tới chọn lui n lâu, lâu đến độ Tạ Lê đột nhiên nhớ ra mình đã được giải phóng!!! Nói cách khác tuy rằng cậu mặc danh kì diệu bị nhốt trong phạm vi bán kính 3 mét quanh búp bê nhưng cậu cũng không cần phải về đây!! Cậu có thể nhẹ nhàng tung bay! Cậu còn có thể bay theo chiều gió cho các bạn xem!Bạn nhỏ Tạ Lê hết sức sung sướng.Cậu thậm chí còn tâm địa thiện lương bay tới vỗ vỗ bả vai Đàm Tự Thần (tuy rằng lần nào cũng xuyên qua), nghiêm túc đề nghị, “Lão huynh à, tuy tôi thực thần kì bị nguyên rửa mà biến thành u linh – còn bị con búp bê này của anh vây khốn, anh hiểu đấy.... Được rồi thực ra là tôi muốn nói dù trong mắt tôi chỉ thấy búp bê này là một bóng trắng mờ mờ, tuy đây là phản khoa học tôi cũng không có biện pháp, nhưng chỉ cần nhìn mang máng thế này tôi cũng có thể nhận ra đây chính là một tuyệt thế mỹ nhân! Là một thân sĩ, từ nhỏ tôi đã được dạy về bí thuật khuê phòng — tuy còn chưa thực chiến nhưng vẫn đủ khả năng chỉ dạy giúp đỡ chút chút...”Đàm Tự Thần chọn đến vui ngất trời, Tạ Lê lảm nhảm vớ vẩn cũng vui ngất trời, cả phòng đều vui vẻ hoà thuận. ư Cuối cùng có vẻ Đàm Tự Thần đã hạ quyết tâm, y nắm chặt tay, đi thẳng đến chỗ búp bê tên d*c đang ngồi bên cửa sổ...Không chút do dự!!! Đẩy nó ép vào tường!!!Tạ Lê thực kích động , “Oa khaó, muốn thực chiến rồi!!!? Để tôi giúp anh đếm xem anh kiên trì được nhiều lần!!!” Chính là không đợi bạn Tạ Lê gào xong mấy câu này, xoạch – một cái.Cậu bị hút vào búp bê.Tạ Lê sững sốt ba giây,“A a a a a a còn cả công năng tự động hút linh hồn về sao ông trời a mụ nội ông!!!”Đàm Tự Thần một bên bình tĩnh như trước = =, “Anh nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy....Em không mặc gì là đẹp nhất”Nghe xong lời này Tạ Lê nhất thời nội thương đến thanh máu cạn kiệt ngã xuống đất không dậy nổi.Thế hả? Một khi đã như vậy.Phản khoa học cũng không có biện pháp.Bởi vì cậu đã thấu hiểu sâu sắc....Giấc mộng tốt đẹp, hiện thực tàn khốc. Đây chính là chân tướng.Một triết nhân nổi tiếng đã từng viết, “Khi người một lần lại một lần bị cuộc sống JQ, người phải học được cách hưởng thụ”Bạn Tạ Lê cảm thấy....Thực sự là triết lý này rất mợ nó triết lý!!! Cái tên nói năng bậy bạ kia đi chết đi!Bị huỷ là cúc hoa của ông hay là cúc hoa của tôi!!Cúc hoa bị thịt chắc chắn sẽ đau lắm đúng không?!Cứu mạng a!!Cái quần lót “Hạnh” phúc của Tạ Lê được cửa hàng tặng rất nhanh đã bị lột xuống. Cô linh linh bị quăng nằm ở góc tường.Bản thuyết minh đi kèm với quần lót ghi, “Quý khách thân mến, pans cửa hàng chúng tôi tặng có lực đàn hồi cường độ rất lớn! Thích hợp để ngồi thi triển hung ác! Là một chiếc quần chất lượng cao vô cùng tình thú thích hợp sử dụng cả ở trong nhà và ngoài nhà! Mong lại ghé thăm cửa hàng lần nữa!”Quần lót nghe cũng phải nở nụ cười.Không có “Bức màn che”, Tạ Lê kích động phần nộ nhất thời cảm thấy JJ lạnh lẽo. Mấy sợi lông của đồng mô phỏng chân thực trong gió lạnh thê lương đung đưa.Hồi trung học cậu có lần đến thăm bạn tình cờ thấy ở đây có một con búp bê tên d*c.Tối tối đều phải đại chiến ba trăm hiệp đến khi giường kéo kẹt lay động – cuối cùng cậu tận mắt nhìn thấy cái con búp bê kia bị chơi đến hỏng!!!! Sao lại có tên đàn ông đáng sợ như thế chứ!!Tất nhiên làm búp bê là không có tiền đồ! Tuyệt đối không có!!!! Nhưng lại còn là loại búp bê này!! Nếu cậu là BJD đẹp giai ít ra còn có thể như đại minh tinh được chụp ảnh lên trang bìa —Vì thế ngàn vạn lần bị thương cô động thành một tiếng ai thán, “Thiếu niên à! Vì sao người lại bị suy đến thế — a~” (Xin hãy dùng chất giọng kinh kịch thử biểu diễn ư)Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ lại càng ưu thương. → → Sau đó, Tạ Lê cứng ngắc cảm giác được rằng nanh ai đó đã bắt đầu day cấn vành tai mình, cậu cho rằng mùa xuân nguy hiểm của cậu sắp tới rồi.—————BJD công nhận nhìn đẹp thật cơ mà nhiều lúc cứ thấy ghê ghê...

6. Chương 6

Dù có là nam hay nữ thì vào lúc bị người ta gắt gao ôm từ phía sau, đều sẽ luôn có ý nghĩ muốn giãy dụa.

Cơ mà cậu lại không động đậy được.

Lớp vải chạm vào cổ Tạ Lê, lúc nhanh lúc chậm tùy ý cọ xát.

Cái thứ đang dựng thẳng kia khiến cậu rất không dễ chịu.

Đầu lưỡi người nọ đánh vòng trên sườn mặt cậu. Hai tay thì bắt đầu không an phận vuốt ve thắt lưng Tạ Lê.

“Ngừng...tay...” Tiếng hít thở dần trở nên dồn dập.

Đột nhiên, người nọ ngừng tay.

Muốn...làm cái kia rồi sao...Tạ Lê chăm chăm nâng mắt, vẻ mặt nghiêm trang thánh khiết, lông mi sợ hãi run nhè nhẹ.

Mẹ, con rất xin lỗi, nếu như có kiếp sau, con nhất định sẽ bảo vệ thật tốt Cúc nhi, dùng hết tấm lòng này để yêu nó...

Hở?!!! Này, anh qua bên kia làm gì thế!! Này!!

Diễn viên đại nhân Đàm Tự Thần chạy đi tìm bản hướng dẫn.

“Này!!! Anh làm gì thế!!! Hay là không được rồi!?? Sao có thể buông tha cho tôi hả!! Anh có biết tôi đã vất vả chuẩn bị tinh thần lắm không?!!! Tâm lý phải chịu tất cả các loại ám chỉ khủng khiếp rồi thế mà cho tôi một khắc thần thánh vậy hả %*#@ -”

Đầu bạn nhỏ Tạ Lê hình như bị cái gì linh tinh chui vào rồi thì phải....!?

Đàm Tự Thần vẻ mặt hộc máu hung mãnh bối đến bối đi trong thùng bư kiện.

Y cúi tít vào trong rồi, cơ mà bản hướng dẫn của y đâu?!

Không có bản hướng dẫn chỉ rõ sao y dám dùng búp bê tình d*ch?! Nhỡ y chơi hỏng mất thì sao còn có thể “Phốc phốc phốc” Tiểu Lê yêu dấu tiếp được nữa!!

Phải biết rằng y đã từng có một người bạn tiết kiệm tiền để mua một con búp bê tình d*c.

Kết quả vì tên kia tiêu hết gia sản mà đi ăn ké cơm y một tháng, còn chiếm luôn cả phòng bên cạnh của y.

Mỗi tối tên kia đều đại chiến ba trăm hiệp đến giường nhà y cũng cọt cà cọt kẹt — cuối cùng ngày người bạn kia dọn ra ngoài y đã tận mắt nhìn thấy con búp bê kia bị chơi đến hỏng!! (Bạn của mấy người thích xài búp bê đến hỏng ghê...)

(Hình như lại có gì linh tinh lạc vào chủ đề chính!?)

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này.

Không phải là XXX, cũng không phải là XXXX.

Mà là, rõ ràng đã nhìn thấy em, lại không mần tiếp được gì...

Đàm Tự Thần tận sâu dưới đáy lòng thầm thét gào.

Y tìm không thấy bản hướng dẫn thì xử thế nào giờ?! Chủ cửa hàng chờ gửi lại phải mất thêm ba ngày nữa thế nửa người dưới của đồng của y xử thế nào giờ?!

Xử thế nào giờ!!!

Vì thế Đàm Tự Thần dục vọng thức tỉnh thương tâm đành phải vào nhà vệ sinh tìm người bạn cũ, bỏ lại Tạ Lê trợn mắt há hốc mồm.

“Anh ta sẽ không, bị mình nói trúng chứ...” Nhìn Đàm Tự Thần rời đi, Tạ Lê thì thảo tự nói hỗn độn trong gió.

[Địa vị của Đàm Tự Thần trong lòng Tạ Lê: đáng khinh +1]

[Đàm Tự Thần thăng cấp]

Ngày hôm sau, Đàm Tự Thần lên weibo đăng một câu oán giận rầu rĩ, “Thiếu chút nữa đã hợp thể rồi __-# phần nộ”

Ngay sau khi y post lên, tin này đã được đoàn fan chú ý y điên cuồng share, tất cả đều dính chuông đến máu mũi phun tứ tung.

BOSS hoá ra là một đế vương công muộn tao! Trước kia thế nào lại không phát hiện ra!!

Các loại comt như bông tuyết ngập trời bay tới ào ào.

Giữa trưa Đàm Tự Thần lên weibo lần nữa, phát hiện cư nhiên có cả “Đại nhân! Chúng ta cùng nhau hợp thể đi!” “Cầu ảnh chụp lúc hợp thể!” “Đại nhân anh đi! Tuyệt đối hợp thể!” Đủ thể loại linh tinh làm khoe mắt khoe miệng y đồng loạt run rẩy trả lời...

Y đúng là nào rút gân mới đi đem chân tướng nói ở cái nơi hỗn tạp này...

Ngay lúc Đàm Tự Thần định xoá bài, thì một comt cũng muộn muộn tao tao không kém xuất hiện khiến hai mắt y loé sáng, “Đại nhân, anh có thể làm từ việc nhỏ trước”

Đúng! Đàm Tự Thần vỗ đùi.

Lúc chờ bản hướng dẫn đến mình có thể ăn đậu hủ trước! Sàm sỡ cậu ấy, sàm sỡ cậu ấy! Sàm sỡ sạch sành sanh luôn!

Sau đó y ý chí chiến đấu sục sôi chỉ dùng một buổi trưa đem số công việc của một ngày KO đến học máu.

Cuộc sống quả thật tốt đẹp xiết bao.

Tạ Lê là bị sàm sỡ mà tỉnh.

Cậu đang ngủ trưa, đột nhiên chợt cảm thấy bé Tạ Lê của mình bị cầm lấy.

Kịch liệt di chuyển lên xuống.

Trong lúc ngủ mơ màng cậu tròng lớn mắt, nhìn từ trên bầu trời đầy mây có một bàn tay quái đản thò xuống bắt lấy bộ phận của đồng của cậu, lúc đầu còn run run do dự, sau đó trước mắt cậu bỗng trắng xoá – bàn tay khổng lồ biến mất...

“Ba ba! Ba ba!” “Ba ba!”

Ai đang gọi cậu?

Một đám tròn tròn trắng trắng bay đến trước mặt cậu, vây quanh cậu múa lên múa xuống, “Ba ba, bọn con là tụi nhỏ ba phun ra nè ~”

Tạ Lê chớp mắt mấy cái, “Tụi nhỏ?”

Đoàn màu trắng trâm mặc, lúc mở miệng, giọng nói đã trở nên hết sức âm ngoan, “Dám đem chúng tôi phun đến vùng hoang vu dã ngoại để chúng tôi chết đi, người quá tàn nhẫn...Đền mạng đi...”

Tạ Lê, “A a a a!”

Lại là mơ.

Phù.

Cậu thở phào, sau đó nhìn quanh.

Mọi thứ vẫn bình thường.

Cơ mà...

Tay Đàm Tự Thần còn đang đặt trên người cậu.

7. Chương 7

Các bạn của Đàm Tự Thần cảm thấy dạo gần đây y rất kì lạ.

Lúc nào cũng ôm một cái hộp bọc giấy đen sì chạy tới chạy lui.

Ví dụ như lúc đồng nghiệp cùng nhau đi chơi golf, y nói, “Tôi không đánh đâu” Sau đó ngồi một góc, ôm hộp, mặt không đổi sắc.

(Kì quái, sao mình lại cảm thấy cậu ta đang cười? Là não mình rút gân sao?)

Người bạn gái đầu, trứng đau rời khỏi chỗ Đàm Tự Thần.

Đàm Tự Thần thực nội hàm ở góc độ người khác không nhìn thấy, ở nơi người khác không nhìn thấy làm một động tác cực kì thần bí —

Tay y thường xuyên dừng lại ở phần thứ mười năm của hộp...cọ a cọ ~

Tiếp theo là ở vị trí thứ mười ba....

Nhẹ nhàng mơn trớn vân vê đi đi lại lại.

Đàm tiên sinh tan vỡ...

Trong Thần du vật ngoại có nói đỉnh cao của trình độ, chính là đại âm hi thanh (âm to thanh nhỏ), to mà vô hình.

Mà cảnh giới cao nhất của cười, chính là không tiếng động, thâm sâu hết như tên gọi.

Cho nên người khác không thấy nội tâm y đang phát ra một vụn từ “Ha hả”

Ha hả là cái chi? Là một loại thái độ lạc quan đối với cuộc sống tan vỡ.

Xem sách con heo, bị mẹ già tịch thu, ta nói, ha hả.

Đọc truyện nhìn đến đoạn ...m ta nói, ha hả.

Giữa trưa cơm không hết, ta nói, ha hả (?)

Ha hả càng thêm khoẻ mạnh, hôm nay, bạn đã ha hả chưa?

(đám đông lao vào úp sọt –)

(Tức là dù không mần được em nhưng anh vẫn ha hả lạc quan vì xơ mủi được chút chút)

Đàm Tự Thần thoả mãn hưởng thụ mỗi ngày, ngoan ngoãn chờ đợi bản hướng dẫn.

Tạ Lê bị nhốt trong hộp đen đến là buồn bực, tuy rằng đôi lúc cậu vẫn có thể bay ra giãn gân giãn cốt chút, nhưng hình như từ lần bị hút vào thiếu chút bị xô xao xong- từ đó, cậu trở nên yếu ớt hơn rất nhiều.

Vì thế cậu chỉ có thể nằm ngay đơ trong cái (nguy) quan tài đen thui này. V

Vào một ngày đẹp trời, người mua cậu ôm cậu ra sân tắm nắng.

Tạ Lê nhìn nam nhân đáng khinh chạy tới chạy lui vui vẻ không gì sánh được chuẩn bị kem chống nắng, ô che cho cậu, còn chen chúc nằm cùng cậu trên cái thảm con con quay trái quay phải, đột nhiên nở nụ cười.

Kì thực người này, cũng vui lắm.

(Tuy nhiên! Lúc y của đồng còn dám kêu “Tiểu Lê Tiểu Lê” hại cậu suýt hiểu lầm, tội này không thể tha thứ được!! -_-#)

Đôi lúc khi nam nhân đáng khinh đi làm, cậu nhện không được nghỉ, rốt cuộc là người nào, có thể khiến một nam nhân bề ngoài chính trực lãnh khốc mặt than trở nên... kì quặc khác thường như thế.

Thậm chí đối với một búp bê vô hồn không có sự sống, cũng có thể cẩn thận nâng niu như đối xử với tình nhân.

Cậu không biết mình có cả đời bị chôn vùi bên trong thân thể này hay không, nói không chừng nửa đời sau của cậu đều phải sống dựa vào con búp bê này, làm một du hồn cô độc.

Có lẽ sau khi y tìm được người yêu rồi sau đó trở thành người nhà, mình sẽ bị bán đến cửa hàng đồng nát, thân thể cùng linh hồn mình rồi sẽ biến mất hoàn toàn.

“ ... ”

Tạ Lê đột nhiên có một suy nghĩ tà ác muốn nguyên rửa nam nhân đáng khinh vĩnh viễn không tìm được tình yêu đích thực, bởi vì như thế cậu sẽ không chết ha ha ha ha ~(^O^)

Ngay lúc cậu nghĩ từng ngày liền cứ thế trôi qua, chuyện kì lạ đã xuất hiện.

Hôm nay nam nhân đáng khinh rất khác thường, tan làm về tắm rửa xong cứ nhiên chưa đi sàm sỡ cậu.

Vì cái gì? Vì cái gì vậy (o)... Tạ Lê nghi hoặc. [Xin đừng trách đứa nhỏ này, nó là bị sàm sỡ thành quen]

À! Đúng rồi, hôm nay bản hướng dẫn hẳn là sẽ tới. Lần trước chủ cửa hàng quên giao hàng nên bị muộn ba ngày, nhưng hôm nay chắc sẽ được chuyển tới thôi ~

→_→ Rốt cuộc cũng vào vấn đề chính rồi à?

Tạ Lê suy nghĩ đen tối.

“Để tôi dùng thân thể này khiến anh mê đảo đi!!!! Tôi muốn bắt tử!!”

Cậu bày một POSE, ôm thắt lưng cười ha ha.

[Tạ Lê tan vỡ +1]

[Tạ Lê thăng cấp]

Tạ Lê nghĩ nam nhân đáng khinh bẽ cậu lên giường, là muốn bắt đầu “Vận động”.

Nhưng y vẫn im lặng không nói ôm cậu.

Không nhúc nhích.

Tạ Lê, “?”

Đột nhiên, hai vai nam nhân dựa vào người cậu run rẩy, y ngẩng đầu, hai mắt đầy tơ máu. Nam nhân gất gao mím môi, tựa hồ đang chịu thống khổ thật lớn.

Tạ Lê ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Lê, Tiểu Lê...” Nam nhân thì thào khẽ nói, giọng nói thậm chí còn mang theo chút nghẹn ngào đầy tuyệt vọng, “Bọn họ nói máy bay của em gặp sự cố! Sao anh lại không biết!”

“Nhất định là bọn họ gạt anh! Anh cùng lắm chỉ là từ sau em rời đi không điều tra thôi! Sao có thể liền...rời khỏi anh!”

“Bọn họ đều là lũ khốn! Lừa đảo! Anh còn chưa bắt đầu tiếp cận em, còn chưa chân chính biểu đạt tình cảm của mình với em...Anh vẫn luôn chờ em về nước, nhưng vì có gì ta còn chưa bắt đầu, em đã...”

Y ngửa đầu, dùng sức nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt thực sự rất khó coi.

“ ... ”

Cái kia....Nam nhân đáng khinh, người anh ta yêu không lẽ đã....Tạ Lê trầm mặc.

“Không phải, em căn bản đâu có rời khỏi anh, em ở ngay đây, ở chỗ này... Bọn họ mới là kẻ ngu ngốc...” Nam nhân kéo Tạ Lê vào lòng, tựa hồ như muốn xác nhận điều gì, đột nhiên lại buông mạnh cậu ra.

“Không phải....Không phải. Nó không phải...Tiểu Lê của mình sẽ cười. Cười rộ lên thực đáng yêu”

“ ... ”

Tạ Lê nhìn nam nhân hai mắt tan rã dựa ở đầu giường, trong lòng không biết vì sao lại thấy rầu rĩ.

Dường như....Rất khó chịu.

Này, nam nhân đáng khinh, có muốn đến sàm sỡ tôi không?

Tôi thấy lúc anh sàm sỡ tôi vui vẻ thoả mãn lắm mà...

Nếu không anh của đồng tôi cũng được...

Tạ Lê há miệng, nhưng lại không thốt lên một lời.

8. Chương 8

Nam nhân đáng khinh đã mấy hôm không đi làm. Tạ Lê bắt tay đếm, một hai ba bốn năm sáu bảy...Không được, cậu chịu không nổi nữa, trên người ngứa quá đi mất >3< ngứa đến sắp ngu người rồi! Trên người cậu phủ một lớp bụi dày thiệt là dày ~Tạ Lê bắt đầu hoài niệm những ngày nam nhân đáng khinh tắm rửa cùng cậu trước kia. Tắm rửa đến cả người thơm tho, thân sĩ mới gọi là thân sĩ chứ. Được rồi, thực ra không cần là thân sĩ cũng cần vệ sinh thân thể mà hu hu hu ~Cầu tắm rửa! T-TTuy nam nhân đáng khinh...

vô cùng biến thái, nhưng y hát hay lắm. Y thường vừa giúp mình bôi trét tắm rửa linh tinh, vừa híp mắt, ngân nga một khúc ca điệu dàng.

Nghe giọng hát của y có thể khiến người ta dễ dàng nhận ra vui vẻ trong lòng y. Tuy rằng đại đa số thời điểm y chỉ toàn mặt than... = =Đàm Tự Thần nghĩ việc vô số buổi, việc này cho dù có là một tổng giám đốc trâu bò nguy hiểm cũng không được phép.

Vì vậy, nhân viên giáp ắt bính đình của công ty lợi dụng hiệu quả cơ hội này, lấy cớ mò tới, đi xem đại nhân của bọn họ bệnh tật ra sao... Thực ra chủ ý chính là tà ác muốn thừa cơ lúc đại nhân đi pha trà sau đó trộm ngó vào phòng ngủ của y – nơi sâu xa thần bí! Hậu cung ba nghìn a!Đương nhiên...

đây chỉ là bọn họ nào bỏ. Trên thực tế nhân viên fan khổ bức còn chưa kịp tiến vào cửa lớn đã bị đôi mắt đen thui lù của Đại Boss dọa chết, tình huống cụ thể như sau:Sau khi gõ cửa, một khe hở be bé lộ ra.

Nhân viên giáp (kích động), “Boss! Tôi đến thăm –”Từ “anh” còn chưa kịp bay ra, nhân viên giáp đã bị dọa cho run rẩy, ”Đến thăm....

đến thăm...

A!!”Đàm Boss ngẩng đầu nhìn hấn.

Hai quầng đen to bự chẳng trên khuôn mặt có vẻ vô cùng thảm thương khủng khiếp...

Đồng thời, làn da trắng nhợt nhạt còn hơi hơi ánh xanh tái –(QAQ!! Kì thật anh là quỷ đúng không là tôi nhầm nhà đúng không! Không thể nhìn thẳng thêm được nữa! Bị dọa tè ra quần mất a a a a....

)Các bạn ắt bính đĩnh XXX cũng có phản ứng tương tự...

Cuối cùng có người thuật lại, Boss thực sự rất đáng sợ, nhà của anh cũng rất nguy hiểm...

Trên thực tế ~ nghiêm túc mà nói, một linh hồn trong căn phòng tối thui bay qua bay lại bạn nghĩ coi có cảm thấy an toàn được không... (v) Tuy rằng bọn họ đều...

không nhìn thấy bạn Tạ Lê.

Người nọ gần đây rốt cuộc đang làm gì? Tạ Lê khó chịu.

Cho dù có theo góc độ của một búp bê tình d* (đồng giá với đồ vật) mà nói, chủ nhân mua nó mà không cần nó thì đúng là một sỉ nhục quá lớn với đồ vật! Tuy nói mới đầu đồ gì cũng được hưởng sự sủng ái của chủ nhân, nhưng anh cũng không thể cực độ sủng ái xong liền bỏ rơi nó chứ! Có mới nới cũ mợ nó là đáng ghét nhất! Tạ Lê cũng lười quay về thân thể búp bê nghỉ ngơi, bởi vì nếu vào cậu sẽ có cảm giác bản thân cùng đẳng cấp với cái đồng hồ báo thức chết chóc toàn thân tro bụi đặt bên cạnh – dù cậu có không là người nữa thì cũng có thể coi là khí linh gì gì đó siêu lợi hại phải không! Chính là cái loại mỗ X nam trong ngựa đực văn (văn con heo) ẩn sau bức màn chỉ đạo đặt thành thành tựu to lớn, ít nhất cũng là cấp bậc bậc thầy! Lại nói...

Tạ Lê thấy nam nhân đáng khinh ở trong thư phòng cố gắng tìm cái gì, cậu bèn nắm chặt tay bay về phía đó -“Cốp!” Vẫn là không ra khỏi phạm vi này được! Anh á cứ làm cái gì thần thần bí bí... Tò mò chết tôi mất... >o

9. Chương 9

Kết quả là, Đàm tiên sinh vác cái ba lô việt dã to bự chẳng của mình lên đường.

Tuy tình yêu đích thực quả thật rất vĩ đại rất cảm động, nhưng không thể phủ nhận nó cũng sẽ khiến đầu óc người ta mê muội.

Điều này thể hiện ở việc Đàm Tự Thần vì cấp bách rời nhà mà TV đồ điện đồ xx đồ xxx đều quên tắt, làm Tạ Lê có thể cao hứng đi tìm hiểu tin tức ~

Có TV xem rồi ~(^ ^)

Cơ mà....Nồi cơm điện còn đang bật, không biết có nổ không ta? =__=

Tối giờ, Đàm Tự Thần đã đi được mấy ngày.

Đồng thời Tạ Lê cũng đã xem tin tức mấy ngày.

Tuy nam nhân đáng khinh có rất nhiều tiền, TV mở 24h xem vẫn không có vấn đề, nhưng vì cái lông gì chỉ có mỗi một chương trình! Tin tức phát đi phát lại chiếu tới chiếu lui làm cậu nhìn mặt MC nhìn đến phát ói!

Tạ Lê phun máu.

Giờ là buổi sáng, TV nhạt nhẽo chiếu bản tin quan trọng nhất trong ngày – người nhà Tạ Lê vẫn tiếp tục tìm cậu, cho nên mới nói đại gia vĩnh viễn có thể bao trọn bầu trời.

“Cho dù tìm được mình thì sao chứ? Bắt được một người sống thực vật không có linh hồn? Hừ, cái nhà đáng ghét ấy, mình còn lâu mới thềm về” Khoanh chân ngồi lơ lửng giữa không trung, Tạ La khẽ cười một tiếng, vẻ mặt lạnh như băng.

Hiện tại phải nghĩ biện pháp trở về chính chủ mới đúng! >3

10. Chương 10

(Mình đang ở...đâu đây?)

(Vì sao lại như bị buộc lên vậy...)

(Đau đầu quá...)

(Chết tiệt... Tiểu Lê em đang ở đâu...Không được, mình phải tỉnh táo lại)

Chuẩn bị một lúc, Đàm Tự Thần mở to mắt, trong đáy mắt vốn bình tĩnh loé vẻ sắc bén.

Y nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang di chuyển rất nhanh.

Là người rừng?

Thỏ dân A và thỏ dân B đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, sợ tới tay run run, thả tay ra.

“Bịch!”

Đàn tiên sinh vì thế mà lại hôn mê bất tỉnh.

Thổ dân A, “?”

Thổ dân B, “?”

Quả nhiên là ảo giác, vừa rồi sao lại có cảm giác nguy hiểm thế nhỉ....

A và B vừa mới trở về bộ tộc, các thổ dân khác đều bu vào xem.

“Nhìn xinh đẹp quá!!”

“Đồ ngọc, đây gọi là anh tuấn!”

“Trông có vẻ ngon lắm...”

“Hấp đi!”

“Kho tàu mới chuẩn chứ?!”

“Hay là xiên vào đi thui ăn đi!”

Nhóm thổ dân kích động.

Lúc này, tộc trưởng vẻ mặt y buồn từ trong đám người chậm rãi bước ra, “Các vị nhường đường một chút!”

“Các ngươi bắt được y ở đâu?!” Hấn hỏi A với B.

Thổ dân A nghĩ nghĩ, nói, “Y mắc vào bẫy bắt lợn rừng của chúng ta” (Đàn tiên sinh ở đây địa vị chẳng khác chi con nhện)

B bổ sung, “>3< tộc trưởng đại nhân, chúng ta bắt y tới hiến cho ngài ~ Ngài đừng thương tâm nữa nghen!!” “Lớn mật!” Tộc trưởng dùng sức dậm chân một cái. “A?” Tộc trưởng cảm tức, “Hai tên nhãi các ngươi coi mối tình đầu của ta là cái gì? Đừng tưởng ta chỉ mới hơn 20 đã kế thừa chức vị của ba ta mà coi ta là một tên ngọc!” “Hãy đối xử với vị này như khách, chờ y tỉnh lại! Bộ tộc tùy ý bắt người đã dẫn tới trận chiến lần này, dẫn người bên ngoài tới, làm bị thương nhiều người trong bộ tộc như vậy...Còn trộm

mắt người trong lòng của ta!” Nói tới đây nước mắt hắt lại tí tách chảy xuống. “Bài học lớn như vậy còn chưa đủ hay sao?!!!” A và B sợ hãi, vừa gật đầu lia lịa vừa công Đàm Tự Thần về chỗ y sư (thầy thuốc) của bộ tộc. (T_T ô ô ô...Đúng là suy sút mà) Lúc Đàm Tự Thần tỉnh lại, y sư đang bôi thuốc mỡ cho y. “Ngài là?” “Quang quác quang quác!” “Huh?” “Quang quác quang quác quang quác!” Thấy Đàm Tự Thần về mặt nghi hoặc, y sư chạy tới gọi trưởng lão bộ tộc đến. Trưởng lão chậm rì rì giải thích cho y một lúc về chuyện ngộ thương, ý tứ là nếu hết bệnh rồi thì sớm sớm cút đi...Đàm Tự Thần nghe hiểu xong, ngược lại lại không muốn đi. Y hỏi, “...Các người có thấy một người từ trên trời rơi xuống không?” Tiếp theo y mô tả ngoại hình Tạ Lê cho ông ta. Trưởng lão nghĩ nghĩ, đưa y đến trước mặt tộc trưởng, huyền thuyên với tộc trưởng một hồi. Tộc trưởng rơi lệ nhìn y. “Quả là người đồng đạo a. Đáng tiếc cậu ấy đã đi rồi” Đàm Tự Thần như sấm đánh bên tai. Não bộ tự động....Hiểu sai. Sau đó nước mắt y cũng tí tách chảy xuống. Tối, tộc trưởng quân và Tự Thần quân nước mắt lưng tròng uống rượu suốt đêm, dưới ánh trăng gào khóc thảm thiết. ... Tạ Lê ánh mắt mờ mịt đứng trước song cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Dưới lầu, khu vực sầm uất đáng giá bạc triệu ồn ào náo động đầy tạp âm, cơ hồ như muốn xé rách bầu không khí. Chỉ là, cậu lại cảm thấy vô cùng trống rỗng, hết như hết đều thấy cậu, lại không thèm đếm xỉa đến cậu. Dòng xe ngược xuôi tới lui như nước chảy. Nam nhân đáng khinh rời đi đã lâu. Lâu đến mức khiến cậu quên mất đã bao nhiêu ngày trôi qua. Nam nhân đáng khinh...Quên đi, vẫn là không nên gọi y như vậy. Dù sao....Thân thiết gần gũi với người mình thích thì có gì không phải đâu. Tuy rằng cái thích này, ngay cả ánh mắt này của y, đều là, xuyên qua cậu để nhớ về một người khác. Tạ Lê chôn đầu trong đầu gối, cuộn mình lại. Ừm...Người kia, sẽ không ngốc nghếch hồ đồ mà chạy đi tìm dấu vết của người y yêu thật chứ? Đó là bộ tộc ăn thịt người mà. Nhưng mà, ánh mắt nghiêm túc trước khi xuất phát của y, khiến cậu thực sự tin rằng...Y vẫn sẽ đi. Đáng ghét! Cái tên ngu ngốc kia! Không biết rất nguy hiểm ư? Nhỡ đâu, nhỡ đâu không thể trở về được thì sao? Song...Chuyện này thì có liên quan gì đến mình chứ. Chẳng lẽ, mình đã bắt đầu vô thức quan tâm tới tên ngốc kia? Tạ Lê đau đầu xoa gáy. “Hình như mình tiêu đời rồi.” Ở phòng bệnh. Bác sĩ chủ trì của Tạ Lê cuối cùng nhận không được nói tình hình thực tế cho ma ma Tạ Lê. Vốn nghĩ mình sẽ bị chữa là lang băm sau đó đón nhận đủ loại đánh đập, bác sĩ nhận mệnh ôm đầu. Thế mà qua N giấy cũng không có động tĩnh gì. “?” Ma ma Tạ Lê thần thái tự nhiên gọi điện thoại, đến khi cúp điện thoại xong thì nói, “Sao anh không nói sớm” Bác sĩ, “(o)” “Thằng bé nhà tôi có thể chất chiêu linh mà ~ Tuy lần đầu tiên xuất hiện hiện tượng hồn phách rời khỏi cơ thể, cơ mà cũng không có gì kỳ quái” Bác sĩ, “...” “Phốc!” “Bà vì cái lông gì không nói sớm!” “Bởi vì anh không nói sớm a” “Bà không nói sớm nên tôi mới không dám nói sớm đó!” “Cho nên anh sớm nói anh không dám nói thì không phải tôi đã nói sớm rồi à?!” “... #%%@!!” “&%@ !!!!” [Bên dưới tỉnh lược 1000 chữ của cuộc tranh cãi kịch liệt ~]

11. Chương 11

Tạ Lê lè mề đây dưa mãi mới rời giường, cậu vò đầu mấy bận, xong mới mở máy nướng bánh mì làm bữa sáng.

Trời đã sáng bảnh mắt từ lâu, ngoài cửa sổ có thể nghe được những tiếng xe cộ ồn ào đông đúc.

Cậu vào phòng bếp lấy mút hoa quả và sữa, thuận tiện chiên luôn trứng cho bản thân.

Ừm...Luận văn của mấy giáo sư hình như còn chưa viết xong, phải đi đến thư quán ở trung tâm khu phía tây tìm tư liệu.

Khi nào về tạt qua chợ mua một ít hoa quả.

Lại quên hôm qua nhiệt huyết sôi trào phát biểu quyết tâm dậy sớm chạy bộ rồi...Thảm =_=_

Quên đi quên đi, mai mình nhất định sẽ thành công!!! Tạ Lê kích động nắm chặt tay.

Hở? Đến muộn buổi hội giảng rồi!!! Hôm qua lên weibo muộn quá! Mau mau mau mau ~ Khỏi cần chiên trứng! Ăn bánh mì đủ rồi...T_T Khổ chết mất!! Lệ tuôn như suối!!!

Đây chính là khởi đầu một ngày mới của Tạ Lê.

“Cuối cùng cũng KO hết sạch chuyện ngày hôm nay...Phù”

“Tạ Lê quả nhiên là vĩ đại nhất... Bên ngoài là thân sĩ tốt, về nhà là nam nhân tốt XD!”

Tạ Lê tùm tùm lái xe trở về nhà, cầm chìa khoá, mở cửa.

Đây là nhà của cậu.

Bình sứ men xanh được lau chùi sạch sẽ đặt trên bàn, ánh lên tia sáng xanh nhàn nhạt.

Cậu kéo rèm, ánh chiều tà biêng nhác tràn vào, màu cam ấm áp phủ lên bức tường, tạo cảm giác vô cùng thoải mái.

Ba tháng trước, cậu tỉnh lại trong một căn phòng dán kín phù văn đen sì. Mẹ và cha đứng trước giường, khóc đến lợi hại.

Mẹ nhú mày hỏi cậu, “Sao con đi lâu thế? Định bỏ hết bài vở à?”

Cha ngăn cản mẹ nói tiếp, nhìn cậu, thở dài, “Đừng để ý đến mẹ con, tính mẹ là thế. Lúc con không ở đây bà ấy đã khóc rất thương tâm”

Mẹ hơi mất tự nhiên quay đi chỗ khác, “Bỏ đi, mẹ tha cho con... Tiểu Triết và Kỳ An đều rất nhớ con, nhớ phải gọi chuyện nói chuyện với bọn nó...”

“Thí chủ”

Không Không đại sư khoác áo cà sa đi tới, niệm a di đà phật với cậu rồi nói, “Tiểu thí chủ, trước linh hồn cậu rời khỏi là vì tinh thần và linh thể bất ổn...Ta đã điều hoà giúp cậu, về sau sẽ không lặp lại chuyện này nữa”

Tạ Lê còn chưa kịp phản ứng.

Mình...Đã, trở lại thành người rồi?

Là Tạ Lê trước kia? Không phải búp bê?

“Cậu trước cứ nghỉ ngơi cho tốt đi”

Không Không đại sư lại chấp tay làm lễ với cậu một cái, kéo cha mẹ cậu rời đi.

Tạ Lê trầm mặc một lúc, sau đó nằm về giường, nhắm mắt.

Tất cả những chuyện này....Đều tới quá mức bất ngờ.

Cậu thậm chí còn chưa kịp tin mình không phải là búp bê, không cần phải ngày đêm ở trong căn phòng kín mít đó nữa.

Một mình. Một cái giường. Một cái TV.

Cậu là Tạ Lê.

Trước kia là vậy, hiện tại là vậy, sau này cũng sẽ là vậy.

Vẫn là Tạ Lê bình tĩnh vô vị, xuất sắc đáng kiêu ngạo trước kia.

Cái gì mà nam nhân đáng khinh, cái gì mà búp bê tình d*ục, cái gì mà cua đồng, đều như thể chưa từng tồn tại.

“ ... ”

“Nếu thực sự có thể quên hết mọi chuyện thì tốt rồi”

Tạ Lê chôn mặt trong chăn, rầu rĩ nói.

Bởi vì thời gian nằm trên giường quá lâu mà thân thể cậu rất suy yếu.

Mẹ đặt ra một loạt phương pháp khôi phục thể lực cho cậu, cậu làm theo. Tuy nhiên khi mẹ nhắc lại

chuyện du học, cậu cự tuyệt.

“Vì sao? Với tài lực cùng thanh danh của Tạ Thị, cho con đi học không phải là việc gì khó.” Bà hỏi.

Tạ Lê cố lấy dũng khí, nói, “Con...muốn học trong nước. Cũng giống nhau cả thôi, vẫn có khả năng phát triển tốt.”

Thực ra là cậu muốn trở về nhìn xem căn phòng trước kia cậu từng ở một thời gian, nhìn xem người nọ đã trở về...Hay chưa.

Mẹ trầm mặc hồi lâu, lần đầu tiên không cưỡng ép cậu, gật đầu đồng ý.

Cậu đi đến cái tiểu khu kia.

Dì chủ cho thuê nhà nói, “Đàm tiên sinh còn chưa về. Nghe nói cậu ấy đi du lịch thế giới giải sầu”

Tạ Lê nhin không được hỏi, “Không phải đi Mỹ ă?”

Dì chủ cho thuê nhà cười nói, “Cậu ấy đã sớm về từ Mỹ rồi. À, hôm về cậu ấy còn gặp tôi, nói với tôi muốn đi du lịch. Nhìn cậu ấy có vẻ tinh thần không được tốt lắm, đi ra ngoài cho khuây khoả cũng không tồi”

Tạ Lê cúi đầu, che đi biểu tình j j trên mặt.

Hại! Tôi! Còn! Tưởng! Là! Anh! Bị! Làm! Sao! Tên khốn!

Qua vài ngày, căn phòng bên cạnh có một hàng xóm mới chuyển tới.

Tạ Lê về nhà xong suy đoán một chút, nếu người nọ vẫn còn khổ sở, chúng tớ – người y yêu tiêu rồi!! Oa ha ha ha ha ha ha!

Ông đây có thể thừa cơ nhảy vào!!!

Không được, suy nghĩ này rất kém cỏi...Cho dù người y yêu có khoẻ mạnh, ông đây cũng có thể cướp được!!

Nhưng mà phần thắng thực sự rất thấp...Chỉ có một chút! Một chút thì một chút!

Tạ Lê lạc quan nghĩ.

Cậu mới không thừa nhận trong lòng cậu vừa hơi hơi khùng hoảng lại hơi hơi kinh hãi, ừm, cứ như vậy đi.
→_→

“Mau trở về đi ~ Để cho tôi tiếp cận anh ~ hi hi” Tối hôm dọn đến, Tạ Lê trước khi đi ngủ sờ sờ vách tường, cong khoé môi nói.

12. Chương 12

Máy bay của Đàm Tự Thần hạ cánh.

Trong sân bay người người qua lại ngược xuôi, y đeo kính râm, ảo não lấy điện thoại ra.

“Hồ ly, cậu ở chỗ nào?”

Người ở đầu dây bên kia hình như chấn động, “Lão mặt than, mắt cậu sao lại nát thành cái dạng này? Cát ở Sahara thổi thổi đôi mắt cầu khoẻ như hợp kim của cậu rồi à?”

“...Giờ tôi rất có ham muốn đánh chết cậu”

Mình quả nhiên là kết bạn không chọn lọc, thế nên mới quen phải tên này, có lẽ là do đời trước mình chưa thấp nhang.

Hồ ly chính là tên khốn mua búp bê hết tiền mặt dày mày dạn ăn bám nhà y trước kia.

Tìm hồi lâu, rốt cuộc y phát hiện trong đám người có một tên ăn mặc khoe mẽ vô cùng, giơ tấm biển màu sắc lòe loẹt, viết một dòng chữ nhỏ nhoi xiêu vẹo đáng thương “Đàm Tự Thần”

Đàm Tự Thần, “...”

Lên xe hồ ly, Đàm Tự Thần oán giận nói, “Cậu chuẩn bị cái biển phô trương như thế làm gì!”

Hồ ly liếc mắt đưa tình với y, cười hô hô, “Thế mới phù hợp với phong cách của tôi chứ ~ Hiểu không nè ~”

Đàm Tự Thần yên lặng nôn mửa trong lòng, “Được rồi, làm tôi nghĩ đến...ừm, biển quảng cáo kẹo cao su”

“Đó là vì cậu không có mắt thẩm mỹ! Lão mặt than!”

“ ... ”

“Có tin tôi xử chết cậu không! Hồ ly lẳng lơ!?”

Nhịn cái gì chứ không thể nhịn cái này được!!

Không bùng nổ trong trầm mặc, mà là biến thái trong trầm mặc!

Hồ ly bình tĩnh nhìn y.

“Đến đây đi, yêu thương tôi đi ~ Cơ mà cậu có thể sẽ bị BF mới của tôi giết chết đó, anh ta chính là một tên to con ~ độc chiếm dục siêu mạnh ghen ~” (Xử chết của anh Đàm là giết chết, còn xử chết của bạn hồ ly là ‘làm’ chết á)

“ ... =__= ”

Hồ ly đưa y về tới cửa khu, trêu đùa, “Honey ~ Rốt cuộc có muốn xử chết tôi hay không?”

Đàm Tự Thần lạnh lùng nhìn hắn một cái, xuống xe, lấy mũ và bóng lưng chào hắn.

Loại tai hoạ này, tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ.

Lần du lịch này khiến y hiểu rất nhiều điều. Trên đường đi y gặp được rất nhiều đại sư thoái ẩn, y nghe giảng, kể rõ chuyện với bọn họ.

Đại sư nói, “Con thương cậu ấy, vậy hãy để cậu ấy yên lòng. Con tâm vĩnh hằng, cậu ấy sẽ bất tử”

Y nói, “Khi tưởng niệm cậu ấy con đau đớn như bị róc xương, con biết phải làm thế nào?”

Đại sư cười nói, “Nếu đã yêu, cậu ấy sẽ ở ngay bên cạnh con. Mỗi thời mỗi khắc, vào sinh ra tử. Chính là vì vậy, cậu ấy mới là người của con, không ai có thể cướp đi được” (klq cơ mà tôi thấy ông nói xàm bá cháy)

Y đã hiểu.

Vì vậy y quyết định trở về.

Trước khi mở cửa, y lấy ảnh chụp của Tiểu Lê trong ví ra, ôn nhu vuốt ve.

Ảnh chụp lúc đang giữa hè, Tiểu Lê và các bạn của cậu cười xán lạn, vô cùng đáng yêu.

Miệng y vô thức nhếch lên.

Lúc y đang định mở cửa, hành lang truyền tới tiếng bước chân.

Hình như dì chủ nhà nói có một hàng xóm mới chuyển tới. Không bằng....Đi chào hỏi người ta? Y nghĩ vậy, khẽ cười một tiếng, bày vẻ mặt tươi cười tốt bụng, quay lưng lại.

“Bộp”

Tiếng bước chân của người nó dừng lại.

Ví của y rơi xuống đất.

Môi y run rẩy vài cái, mới miễn cưỡng phát ra vài đơn âm riêng lẻ, “Tiểu...Lê?”

“...”

Người đối diện vẻ mặt không tin nổi.

Một lúc sau, cậu mới rầu rĩ nói, “Hoá ra....Anh chính là gọi tôi như vậy sao?”

Hai má Đàm Tự Thần không khỏi phấp phỏng, yên lặng quật mình 100 cái trong lòng – không xong, mình sao lại nói nick name mình trộm gọi cậu chứ...Mất mặt quá! QAQ

Y hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Tạ Lê, cười gượng, “Cái kia...Có lẽ cậu không biết tôi, ừm, tôi là học trưởng từng trở về thăm trường vào dịp kỉ niệm trường...Tôi đã gặp cậu vài lần rồi”

Người nọ chớp mắt mấy cái.

“Cái kia...Thực ra, tôi...Thực ra tôi vẫn luôn chú ý đến cậu!”

“Tôi...Thực ra anh rất thích em!”

“...” Xong đời xong đời! Đầu óc xúc động quá nên cái gì cũng nói ra hết trơn rồi! T_T

Nhưng mà! Nếu không nói, y sẽ hối hận...

Tạ Lê nhìn chăm chú y một lúc, sau đó cười xấu xa, “Ồ? Vậy ư?”

Đàm Tự Thần mặt đỏ như con tôm luộc, ánh mắt mất tự nhiên trốn tránh, ngoài miệng lại kiên định nói, “Đúng vậy”

“Vừa khéo, hình như tôi cũng rất thích anh...”

“Thế nên chúng ta hẹn hò đi!”

“... Cái gì?”

Em Lê là em hơi bị chủ động nhé ~ Vì là ‘đoản’ nên truyện đến đây là hoàn rồi, còn 1 phiên ngoại nữa thôi.

13. Chương 13: Phiên Ngoại

Ánh đèn rực rỡ ẩn hiện, trên đường người đông đúc, rộn ràng sôi nổi cười đùa. Đêm vừa xuống, từng đợt pháo hoa đón năm mới nở rộ trên bầu trời, đẹp lạ kỳ. Tạ Lê kéo tay Đàm Tự Thần, đi vào phố đêm. “Tiểu Lê...Tiểu Lê, anh không đi được không? À đúng rồi! Tự dừng anh nhớ ra mình còn công việc chưa làm xong”

Đàm Tự Thần run rẩy sống chết kéo tay về. “Không được”

“Không phải anh mới đi liên hoan cùng trường em rồi sao? Còn tham gia cái vũ hội Cosplay làm người ta đau đả kia với em nữa...”

“Quả nhiên là anh đã thay lòng rồi.”

Tạ Lê chỉ tưởng tượng đến đã thấy tức, mấy hôm trước cậu đến công ty Đàm Tự Thần tìm y, liền thấy một em gái làm đủ trò với y, đã thế còn cuộn mình trong lòng y uốn éo tới uốn éo lui! Thế mà y cứ nhiên không phản kháng kịch liệt! “Anh đã nói rồi, người kia không phải em gái gì đâu! Thật đó, chỉ là một người bạn của anh thôi”

Đàm Tự Thần đau đầu đỡ trán. “Hừ, là bạn gái chứ gì? Giải thích chính là che giấu!”

Cậu không tin, cũng đâu phải cậu mới một lần nhìn thấy cái cô kia mò tới tìm y. “Anh...”

Đàm Tự Thần há miệng, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Là một tiểu công tốt, y phải biết cương chiều nhường nhịn các thể loại ngạo kiều của tiểu thụ...Tuy nói Tạ Lê vẫn chưa chịu để y ăn, còn luôn ồn ào y mà dám làm cái kia cậu sẽ tự tử...Cậu nghĩ y không biết cậu muốn phản công ư? Quên đi, phỏng chừng Tạ Lê cũng không có cái cơ hội kia đâu, mình phải nghĩ cách. Trong khi Tạ Lê lảm nhảm mắng mỏ Đàm tiên sinh yên lặng lắng nghe thỉnh thoảng giải thích vài câu, bọn họ đã vô thức đi vào ngõ tắt nhỏ. Sau đó! Một cái gậy phi thương bự phi thương to! Từ trên trời giáng xuống! Dựa vào định luật Newton cặp động lực – phản lực bằng nhau, đầu cậu và cái gậy thân mật tiếp xúc một cái, lại tiếp tục phản ngược tiếp xúc thêm cái nữa vào đầu cậu... Trước khi hôn mê, cậu chỉ kịp nghe được tiếng một nam nhân kinh ngạc, “Ủi chà, vừa đánh một cái đã ngất đi rồi. Mình đúng là quá lợi hại!”

Tiếp theo là một người có chất giọng trầm thấp sùng sục nói, “Ừ, em là lợi hại nhất”

Bọn họ tỉnh dậy trên mặt đất tầng hầm. Đây là một tầng hầm ngầm công nhân đang tạm thời sử dụng, mặt sàn xi măng gỗ ghề, đèn điện mở lên, cả sân đều được chiếu sáng trưng. Một tiếng cười trầm thấp từ nơi không xa truyền đến, “Tỉnh rồi?”

Nhìn theo chỗ tiếng cười phát ra, là một nam tử mặc một cây đen, vắt chéo chân ngồi trên ghế. Hắn vỗ tay một cái, liền có một nam tử từ cửa bước vào, dáng người khôi ngô, eo gấu lưng hổ (nói chung là đồ), tựa hồ mỗi bước đi đều phải chấn động sàn nhà vài cái, nhìn thẳng về phía Tạ Lê với ánh mắt sắc bén. (Ôi, mặt đất cũng phải chấn động a!) Vừa vặn vài hôm trước cậu đọc một thịch văn (H với H rồi lại H) trên diễn đàn, cực kì tương tự với tình tiết dữ dội này! Tạ Lê bị dọa suýt tè ra quần nào bổ. Nam tử mặc cây đen nhướn môi, hán tử khôi ngô liền cúi trối cho Đàm Tự Thần. Tạ Lê, “?”

“Hai người không nghĩ là tôi sẽ đơn giản buông tha cho hai người chứ?”

“Hắc, anh kia, tôi thấy anh thuận mắt, chọn anh đi. Giờ tôi và hắn rời đi, trong vòng một giờ nếu anh không ăn luôn tên nhóc này, hậu quả tôi không dám chắc...Tuy nhiên anh yên tâm, chúng tôi cũng không lắp camera này nọ, thứ chúng tôi muốn chính là tàn phá huỷ hoại đơn thuần”

Nam tử mặc cây đen nhìn Đàm Tự Thần, môi khẽ nhếch lên. Hán tử khôi ngô thuận theo, đứng dậy, trở lại bên cạnh nam tử. Hai người không chút lưu tình bước ra ngoài. Tạ Lê, “...”

Đàm Tự Thần sững sốt một lúc, xong mới nhìn chằm chằm bóng bọn họ rời đi, sờ sờ cằm, lẩm bẩm, “Ô, thể này thật hợp ý mình”

Vì thế y về mặt hiên ngang lăm lăm nhìn Tạ Lê, giả bộ không đành lòng nói, “Anh, thực ra anh cũng không muốn làm vậy đâu. Nhưng để bảo đảm an toàn cho mạng sống của em...”

“Từ từ...Này! Đàm...Đàm Tự Thần!”

Đàm Tự Thần đã gập chân quỳ xuống trước mặt cậu, chặn môi cậu, như thể đang nhắm nháp thứ gì mê vị,

cẩn thận liếm cắn. “Không đúng! Không phải anh rất dễ ngượng ngùng sao?!”

Tạ Lê sống chết tránh Đàm Tự Thần, há mồm thở dốc nói. Y hẳn phải là cừu trắng thuần khiết mà mình hẳn là phải công y mới đúng! Kịch bản sai rồi! >O< (hoang tưởng với) “Đa mặt muốn dày chỉ cần luyện là được, hơn nữa...”

“Thực tế anh đã muốn sớm làm thế này.”

Đàm Tự Thần liếm sợi chỉ bạc vương bên môi khi hôn, đột nhiên khẽ mỉm cười. Tạ Lê, “...”

Cậu lần đầu tiên nhận ra một sự thật khủng khiếp là cũng có ngày Đàm Tự Thần trở nên đáng sợ như vậy. Tạ Lê kháng nghị lần thứ $n + 1$, không có kết quả. Không nghĩ tới Đàm Tự Thần của đồng của đồng lại buông cậu ra. Đàm Tự Thần nhìn nhìn bốn phía, thở dài, có chút bất mãn nói, “Mặc dù nơi này tuyệt không phải là địa phương thần thánh để tiến hành lần đầu tiên của chúng ta, quả là hơi đáng tiếc...Nhưng mà.”

Y dừng lại một chút, “Tiểu Lê, anh không biết em còn muốn trốn đến khi nào đây, em cần biết dù là dựa vào trí tuệ hay là vũ lực, em đều tuyệt đối không có cơ hội phản công anh.”

“Cho nên phải nghe lời, nhé?”

“...”

Tạ Lê đơ ra. Ánh mắt đầy tính xâm lược của y làm Tạ Lê tự dưng thấy sờ sợ. Chớp mắt, hình tượng ngốc ngốc khờ khờ, mặt than lại có chút đáng yêu của nam nhân hoàn toàn biến mất, giờ y chính là đang dùng ánh mắt của người thợ săn nhìn Tạ Lê, khiến cậu cảm giác như có một ác ma ẩn sâu trong người y đang nóng lòng được giải thoát. Quả thực tựa như, bị....

Nhắm trúng. Sau đó, y tóm hai tay Tạ Lê, không bận tâm đến giấy dựa đầy không cam tâm của cậu, dùng sức nâng eo cậu lên, ấn cậu vào tường. Động tác khống chế của đối phương quá mức mãnh liệt, Tạ Lê bị va mạnh vào tường, ăn đau nói, “Anh làm gì thế hả!”

“...Ăn em.”

“Đàm Tự Thần!”

“Nếu em ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Khi nói chuyện, Đàm Tự Thần hạ tầm mắt, kéo mở áo khoác dày nặng, cởi nút áo của Tạ Lê. Hơi lạnh mùa đông từ khi quần áo bị mở, bắt đầu tràn đến xâm nhập vào người Tạ Lê, cậu nhện không được cả người run rẩy, thân mình cũng vô thức dán vào bàn tay ấm áp của Đàm Tự Thần. “Tiểu Lê thật nhiệt tình.”

Đàm Tự Thần cười. “Cút đi! Anh mới nhiệt tình! Đàm Tự Thần nếu anh còn tiếp tục em sẽ khiến anh phải hối hận!”

Tạ Lê tức giận đến thanh âm cũng phát run. Đàm Tự Thần vẻ mặt bình tĩnh, mà tay lại mò đến thắt lưng cậu, đùa giỡn nhéo nhéo mặc tiếng rít gào của cậu. Đe dọa yếu ớt đương nhiên là vô dụng. Tựa như một bộ máy phân chia làm việc vừa mâu thuẫn lại vừa hợp lý, tay trái Đàm Tự Thần tiếp tục lột quần áo cậu, tay phải cũng không chịu để yên đi vuốt ve từng chút từng chút da thịt cậu, thậm chí còn như có như không công kích hai điểm đỏ nho nhỏ, ngón tay xẹt qua nơi đó khiến Tạ Lê chấn động. “Ồ...khốn...”

Tạ Lê đã bao giờ chịu nhiều khiêu khích thế đâu, cảm giác tê dại khiến tiếng kháng nghị của cậu trở nên mềm nhũn yếu ớt, mắt lại vẫn quật cường trừng Đàm Tự Thần, chỉ tiếc hai má ửng hồng đã tiết lộ hết tâm tình cậu. “Bé cưng, chào em”

Đàm Tự Thần trêu đùa búng phía dưới của cậu. Tạ Lê, “Sát!!!!!! Em liều mạng với anh!!!!!!QAQ”

Ánh mắt đắm nước của Tạ Lê thực đáng yêu ~(v) Đàm Tự Thần một mặt trong lòng vui sướng happy vì kiệt tác của chính mình, một mặt tiếp tục bày vẽ mặt đáng sợ dọa Tạ Lê chết khiếp. Cơ mà...Quả nhiên việc hưởng dụng tiểu thụ của chúng ta luôn luôn bị quấy rầy. Y rút điện thoại, thần thoắt đánh vài kí tự. Bên ngoài cửa sắt tầng hầm, nam tử mặc cây đen đang chống hông, tai dán sát cửa nghe lén. Hán tử khôi ngô ngồi xổm bên cạnh cúi đầu nhìn di động vang lên tiếng ‘Tít tít’, có chút đắm chiêu gạt đầu. “Oa...Hoá ra Đàm Tự Thần cũng không phải hoàn toàn là đầu gối ~”

Nghe lén một lúc, nam tử nheo mắt tán dương. “...Đừng nghe nữa, chúng ta đi.”

Hán tử nhìn tin nhắn kia một lúc, yên lặng nở nụ cười đầy ý tứ. Đàm tiên sinh, nếu anh đã khách khí như vậy, tôi đây liền giúp anh. “Hả? Đây đây đây!”

Hán tử đứng dậy, cũng không để tâm đến ánh mắt kháng cự của nam tử, tha hẩn đi. Đúng vậy (v), Đàm Tự Thần tiên sinh đã nhìn rõ quỷ kế của mõ nam, chính là vậy. Y cúi người tiếp tục chặn Tạ Lê. Người mình thích đang ở dưới thân mình. Rõ ràng thoát nhìn thân hình rất mảnh khảnh, khi sờ lên lại cảm giác được da thịt mềm mại, bị chà đạp giày vò vẫn trắng mịn mẫn cảm như trước. Tạ Lê trừng mắt cắn răng nói, “Anh biết là nếu không có...thứ đó, sẽ bị thương mà! Anh lại nở nhần tâm sao?!”

“Sẽ chết đấy.”

Đàm Tự Thần nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên má cậu, cười nói, “Tiểu Lê, anh biết em lúc nào cũng mang theo TT, để ở trong túi áo đúng không?”

(Dựa vào hoàn cảnh thì ta có thể nhận ra TT chính là thứ dùng để bôi trơn á *ngại ghê*) Tạ Lê kinh hãi. Vì cái lông gì mà tên Đàm Tự Thần này lại biết bí mật ấy?!!! Cậu giấu kĩ lắm mà! Về chuyện vì cái lông gì mà cậu lại luôn mang bên người, theo như bạn bè lén lút nói với cậu thì là...Mỗi ngày cầm TT bên mình, lúc rảnh nghiêm túc mặc niệm với nó “Mình phải công XX mình phải công XX”

có thể sẽ thành công... Vì thế với suy nghĩ ‘nhờ đâu lại có thể’, cậu đã ngu ngốc mang theo bên mình... Nhưng vì cái lông gì tên khốn này lại biết?! Chuyện này phản khoa học! “Bỏ đi, anh không chờ nổi nữa.”

Đàm Tự Thần thở dài, tay phải mò vào trong áo khoác tìm kiếm, cứ nhiên có thể dễ dàng tìm ra thứ bí ẩn kia. Xé vớ, y còn nghiêm túc nhìn một lúc, rồi giật mình nói, ”

(o) ồ, hoá ra em thích vị dâu à?”

“Em...Em mua bữa thôi! Anh không được nghĩ linh tinh!”

Tạ Lê quay mặt đi, lúng túng nói. Vị dâu thì sao? Vốn cậu chính là định để cho Đàm Tự Thần dùng!! Cậu thậm chí còn ảo tưởng cảnh tượng hùng tráng mình cười lên người Đàm khốn nạn sau đó khiến tên kia vừa lắc đầu vừa hô to Yamete Yamete nữa... Tạ Lê lặng yên rơi lệ: Đây...thực sự quá thống khổ.... Đàm Tự Thần xoay người cậu, đưa lưng cậu quay về phía mình, tiến đến bên tai cậu thì thầm, “Kiên nhẫn một chút nhé, lúc khuếch trương giúp em sợ sẽ hơi đau.”

Xé gói nhỏ, y dùng đầu ngón tay quét một chút chất lỏng. Sau đó. Tạ Lê, “Oa ——” tiếng kêu thảm thiết Vì không muốn làm cậu bị thương, Đàm Tự Thần dừng lại một lúc. Thấy Tạ Lê khốn khổ bắt đầu thấy quen, y liền ác ý co rút ngón tay. “Ừm...Dừng tay! Bỏ ra đi! Bỏ ra đi!”

Tạ Lê hoảng hốt kêu lên. “Nào, dừng nháo. Một chút là ổn thôi, nghe lời anh.”

Đàm Tự Thân nâng đầu gối cố định thân thể lộn xộn của Tạ Lê, hơi đẩy nhanh tốc độ. Vì muốn an ủi Tạ Lê thả lỏng, tay trái y còn ma sát bé cưng phần nộn của cậu vài cái. “Ừm...”

Bộ vị mẫn cảm nhất bị tập kích, Tạ Lê nháy mắt xụi lơ. Đàm Tự Thân lại đút thêm mấy ngón tay vào. “Tiểu Lê tuyệt quá.”

“Ồ...Anh...vô sỉ!”

“Nói bậy.”

Đàm Tự Thần nghiêm túc nói, “Giờ mới là vô sỉ này.”

Y tự cởi quần áo. Thế là một con cầm thú có mặc quần áo chính tề lập tức tiến hoá thành một con cầm thú chân chính. Giữ vững thân mình Tạ Lê xong, y lập tức dùng lực đỉnh vào. “Ồ...Đàm! Khốn! Nạn!”

Tạ Lê khó chịu hít hơi lạnh. Một tiểu xử nam bị đối xử như vậy, bất luận là tâm lý hay là sinh lý đều thấy ngượng ngùng ghen ghét cực độ, cho nên hai tai cậu bắt đầu phồng hồng. “Không được mắng anh.”

Đàm Tự Thần nghiêm mặt, dưới thân lại tiến lên một tấc. Tiến thêm một chút, rốt cuộc đã tiến vào toàn bộ, Đàm tiên sinh phát ra tiếng thở dài thoả mãn, “Bên trong tuyệt quá. Nếu nhất định phải nhận xét thì, cảm giác như thể đang tiến vào lò luyện nguyên tử hạt nhân vậy.”

“...”

Nếu thực như vậy ông đây sẽ không do dự đốt chết anh. Như thể nghe được tiếng chửi rửa của Tạ Lê, Đàm Tự Thần bất mãn của đồng rất nhanh mấy cái tỏ vẻ trừng phạt, Tạ Lê nhịn không được cầu xin, “Từ từ...”

ngủ một chút đã...Khó chịu lắm...”

Đàm Tự Thần ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu tẩm tấc nói, “Cảm giác không giống lắm.”

“?”

“Không giống búp bê ở nhà, này, em nhớ không, lần trước cho em xem rồi đó, con búp bê có vẻ ngoài giống hệt em ấy.”

Tạ Lê giận dữ, “Hừ...Tên họ Đàm kia, anh cứ nhiên dám lấy em YY?!”

“Được rồi, anh xin lỗi, về sau anh sẽ không thế nữa.”

“Giờ mới phải...Em biết anh vẫn là...Ừm, sợ em.”

Tạ Lê đang tức giận sắc mặt cũng hơi dịu lại, ngữ khí ra vẻ nói. “Còn có, hôm nay...Ừ...Em cho anh công em, lần sau phải đến lượt em biết chưa hả?”

“...Tiểu Lê, em có biết vì sao anh không YY em nữa không?”

“...Không biết.”

“Bởi vì anh đó có thức ăn lâu dài rồi.”

Tiếng cười mang vẻ trêu tức vang lên, Đàm Tự Thần tự giác vô cùng bắt đầu lay động. Tạ Lê ngẩn người, đoạn mới hồi thần, “Kháo –”

— Thế là hết truyện rồi, đến đây thì mình đúc kết được một chân lý là: đúng là chẳng tin được bố con thằng công nào hết, toàn thú vật cả! À quên còn phải tung bông nữa nhĩ ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-tui-ra-khoi-bup-be-tenh-duc>